

Edita Steinová, konvertitka, řeholnice, mučednice Ocarum
(sestra Terezie Benedikta od Kříže)

narozena: 12. října 1891 ve Vratislavi, Polsko

zemřela: 9. srpna 1942 v koncentračním táboře Osvětim, Polsko

„Cokoli přijde, jsem na všechno připravena. Ježíš je i zde uprostřed nás. “
Těmito slovy těšila Edita Steinová své spoluvězně na cestě do koncentračního tábora v Osvětimi, kde spolu s několika sty jiných židů, židokřesťanů, a s dalšími pronásledovanými našla 9. srpna 1942 smrt v plynové komoře. Byla to síla, kterou se Edita Steinová vyznačovala po celý život, síla při pojímání jasných životních rozhodnutí, která ovšem nesplňovala vždy očekávání blízkých.

Edita Steinová se narodila 12. října 1891 ve Vratislavi. Její židovští rodiče měli spolu celkem jedenáct dětí. Poté, co vystudovala ve Vratislavi a Gottingenu filozofii a dosáhla doktorátu, byla Edita Steinová od r. 1916 několik roků spolupracovnicí tehdy slavného fenomenologa Edmunda Husserla ve Freiburgu. Po přečtení životopisu Terezie z Avily se pevně rozhodla: Edita Steinová konvertovala ve věku 31 let ke katolicismu a dala se v Bergzabernu pokřtít. V příštích letech působila mladá žena jako docentka a učitelka. Přes pocity viny vůči své staré matce, vstoupila Edita Steinová v r. 1933 na kolínský Karmel a přijala jméno Terezie Benedicta a Cruce (Terezie Benedikta od Kříže). V roce pogromů 1938, když židé byli v Německu pronásledováni, složila věčné sliby. Už v r. 1936, krátce po smrti matky, které bylo 84 let, přišla na kolínský Karmel také Editina sestra Růžena a dala se pokřtít. Aby nevystavovala kolínský klášter a spolusestry nebezpečí, odešla Edita Steinová na Nový rok 1939 do holandského kláštera v Echtu, který založily karmelitky v době pruského kulturního boje. O rok později přišla za ní sestra

Růžena a vstoupila rovněž do karmelitánského řádu. V Echtu sepsala Edita Steinová ještě několik vědeckých spisů, mezi jiným dílo ke 400. výročí svatého Jana od Kříže. Na této knize pracovala ještě 2. srpna 1942, v den, kdy byla se svou sestrou Růženu odvečena Gestapem (tajná státní policie). Edita Steinová nevyužila možnost utéci na Karmel ve Švýcarsku, kde by byla v bezpečí, protože by nemohla vzít s sebou Růženu. Řekla jí v okamžiku zatčení: „Pojď, jdeme za náš národ.“ Už 7. srpna 1942 byly obě sestry deportovány do Osvětimi, a po dvou dnech, 9. srpna 1942, zemřely Edita a Růžena Steinové v plynové komoře.

V r. 1962 zahájil kardinál Josef Frings proces blahořečení mučednice židovského původu. Papež Jan Pavel II. pak Editu Steinovou při své druhé návštěvě Německa 1. května 1987 v Kolíně prohlásil za blahoslavenou.

Kristus na sebe vzal jho Zákona, tím ho dokonale naplnil a kvůli Zákonu a podle Zákona zemřel. Právě tím od Zákona osvobodil všechny, kdo od něho chtějí přijmout život; ten však mohou přijmout jedině tehdy, když svůj vlastní život obětují. Neboť ti, kdo jsou pokřtěni v Krista, jsou pokřtěni v jeho smrt. Jsou vnořeni do jeho života, aby se stali údy jeho těla a jako jeho údy s ním trpěli a umírali, ale také vstali z mrtvých k věčnému, božskému životu. Tento život obdržíme v plnosti teprve v den slávy. Avšak již nyní – v těle – na něm máme účast, pokud věříme: věříme, že Kristus pro nás zemřel, aby nám daroval život. Právě tato víra nás s ním sjednocuje jako údy s hlavou a otevírá nás přílivu jeho života. Tak se pro nás víra v Ukřižovaného – víra živá, jež se snoubí s láskyplnou oddaností – stává přístupem k životu a počátkem budoucí slávy; proto je kříž naší jedinou chloubou: Ať je daleko ode mě chlubit se něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Kdo se rozhodl pro Krista, ten je pro svět mrtev a svět je mrtev pro něj. Na svém těle nosí jizvy svého Pána, je slabý a lidé jím pohrdají; avšak on je právě proto silný, neboť v jeho slabosti se projevuje Boží síla.

S tímto poznáním Ježíšův učedník nejen přijímá kříž, který je na něho vložen, ale také aktivně křížuje sám sebe: Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Svedli neúprosný boj se svou přirozeností, aby v sobě zahubili život hříchu a uvolnili tak prostor životu ducha. To druhé je důležité. Kříž není samoučelný: strmí do výše a ukazuje vzhůru. Avšak kříž není jen znamení – je to také mocná Kristova zbraň; je to hůl, s níž božský David táhne do boje proti pekelnému Goliáši. Mocně jí buší na bránu nebe. A brána

nebe se otvírá. Přívaly Božího světla pak proudí shůry a zaplavují všechny, kdo kráčí ve stopách Ukřižovaného.

Ze spisu „Věda kříže“ od sv. Terezie Benedikty od Kříže

Bože našich otců, Tys přivedl svatou mučednici Terezii Benediktu k poznání Tvého ukřižovaného Syna a k jeho následování až k smrti; na její přímluvu dej, ať všichni lidé poznají Krista jako Spasitele a skrze něho dojdou k věčnému patření na Tebe. Neboť On s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen